

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-25(3)/16/AgŁ

Warszawa, 1 sierpnia 2016 r.

DECYZJA DIH-1/68/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy NETTO Sp. z o.o. z siedzibą w Motańcu od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 31 maja 2016 r. (nr akt sprawy: HU-D-Cz.8361.4.2016/41DEC/16), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 700 zł (słownie: siedemset złotych), z tytułu wprowadzania do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej czterech partii wyrobów czekoladowych o łącznej wartości 224,66 zł – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 25-29 stycznia 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwanego dalej „Śląskim WIIH”, w sklepie „Netto” nr 461 przy ul. Warszawskiej 359 w Częstochowie, należącym do przedsiębiorcy NETTO Sp. z o.o. z siedzibą w Motańcu, zakwestionowano sposób oznakowania czterech partii wyrobów czekoladowych o łącznej wartości 224,66 zł, tj.:

- 1) czekolady mlecznej „Only” o masie netto 100 g, oznaczonej datą ważności „30/06/2017” i numerem partii produkcyjnej „L 15N15135”, wyprodukowanej przez Gunz, 6841 Mäder Austria, zwanej dalej „czekoladą mleczną”, w ilości 13 sztuk o łącznej wartości 64,87 zł (4,99 zł/szt.), z uwagi na:
  - brak wskazania zawartości całkowitej suchej masy kakaowej przy użyciu określenia „masa kakaowa minimum ... %” (podano jedynie informację „masa kakaowa”), co stanowiło naruszenie treści § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów

- środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych”;
- pominięcie w nazwie składnika alergennego, tj. „serwatki w proszku” określenia wskazującego na źródło pochodzenia alergenu, co stanowiło naruszenie treści art. 21 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011”;
  - brak podkreślenia w sposób odróżniający od reszty wykazu składników nazwy składnika alergennego, tj. „lecytyny sojowej”, co stanowiło naruszenie treści art. 21 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011;
  - brak poprzedzenia cyfrowej daty ważności sformułowaniem: „należy spożyć przed ...” albo „należy spożyć do ...”, co stanowiło naruszenie treści załącznika X do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, odpowiednio w: pkt 1 lit. a) albo pkt 2 lit. a);
  - podanie opisu warunków przechowywania w inny sposób niż bezpośrednio po dacie ważności, co stanowiło naruszenie treści załącznika X do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, odpowiednio w: pkt 1 lit. b) albo pkt 2 lit. b);
- 2) czekolady extra gorzkiej „Premium Chocolate” o masie netto 100 g, oznaczonej datą minimalnej trwałości „najlepiej spożyć przed: 12.01.2017” i numerem partii produkcyjnej „L 1012”, wyprodukowanej przez Im Hau 23 Gunz, 6841 Mäder Austria, zwanej dalej „czekoladą gorzką”, w ilości 9 sztuk o łącznej wartości 53,91 zł (7,99 zł/szt.), z uwagi na:
- nieprawidłowe określenie zawartości całkowitej suchej masy kakaowej, tj. podano „kakao: minimalnie 80 % w czekoladzie” zamiast „masa kakaowa minimum ... %”, co stanowiło naruszenie treści § 11 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych;
  - podanie opisu warunków przechowywania w inny sposób niż bezpośrednio po dacie minimalnej trwałości, co stanowiło naruszenie treści pkt 1 lit. b) załącznika X do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011;
- 3) delikatnej pełnomlecznej czekolady z mleczno-karmelowym nadzieniem „Czekoladowe kuleczki” o masie netto 180 g, oznaczonej datą minimalnej trwałości „najlepiej spożyć przed: 31.05.2016” i numerem partii produkcyjnej „L 0003”, wyprodukowanej przez Horst Schluckwerder OHG, Bültengeweg 19 D-21365 Adendorf, zwanej dalej „czekoladą z nadzieniem mleczno-karmelowym”, w ilości 5 sztuk o łącznej wartości 49,95 zł (9,99 zł/szt.);
- brak wskazania zawartości całkowitej suchej masy kakaowej przy użyciu określenia „masa kakaowa minimum ... %” (podano jedynie informację „masa kakaowa”), co stanowiło naruszenie treści § 11 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych;

- pominięcie w nazwie składnika alergennego, tj. „lecytyny” określenia wskazującego na źródło pochodzenia alergenu, co stanowiło naruszenie treści art. 21 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011;
- 4) czekoladek z nadzieniem pomarańczowym o masie netto 200 g, oznaczonych datą ważności „02/2017” i numerem partii produkcyjnej „L 5313”, wyprodukowanych przez Gunz, 6841 Mäder Austria, zwanych dalej „czekoladkami z nadzieniem pomarańczowym”, w ilości 7 sztuk o łącznej wartości 55,93 zł (7,99 zł/szt.), z uwagi na:
- brak wskazania procentowej zawartości składników występujących w nazwie środka spożywczego i podkreślonych w etykietowaniu graficznie, co stanowiło naruszenie treści art. 22 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011;
  - brak wskazania zawartości całkowitej suchej masy kakaowej przy użyciu określenia „masa kakaowa minimum ... %” (podano jedynie informację „miazga kakaowa”), co stanowiło naruszenie treści § 11 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych;
  - brak poprzedzenia wykazu składników właściwym nagłówkiem, który składa się z wyrazu „składniki” lub zawiera ten wyraz, co stanowiło naruszenie art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011;
  - brak poprzedzenia cyfrowej daty ważności sformułowaniem: „należy spożyć przed ...” albo „należy spożyć do ...”, co stanowiło naruszenie treści załącznika X do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, odpowiednio w: pkt 1 lit. a) albo pkt 2 lit. a);
  - nieprawidłowe określenie funkcji technologicznej użytej substancji dodatkowej, tj. dla E 1103 podano „utrzymująca wilgoć” zamiast „substancja utrzymująca wilgoć”, co stanowiło naruszenie treści pkt 18 załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz. U. UE L 354 z 31.12.2008 r. s. 16 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 1333/2008”, oraz załącznika VII część C do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 29 stycznia 2016 r. (nr akt kontroli: HU-D-Cz.8361.4.2016), w tym w załącznikach nr 1 i 2 do tego protokołu, stanowiących odpowiednio: zestawienie ocenianych produktów, wraz z dowodami ich dostaw oraz zestawienie występujących w nich substancji dodatkowych. Do akt dołączono również wydruki zdjęć przedstawiających sposób oznakowania zakwestionowanych produktów oraz oświadczenie pracownika sklepu z 25 stycznia 2016 r. (w postaci wypełnionego formularza), będącego osobą upoważnioną do reprezentowania kontrolowanego podczas kontroli, odnośnie jego przynależności do grupy pozostałych przedsiębiorców, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”.

Pismem z 29 marca 2016 r., w drodze wystąpienia pokontrolnego kontrolowany został poinformowany o wynikach kontroli, jak również skierowano do niego wnioski o podjęcie działań zmierzających do wyeliminowania w przyszłości podobnych nieprawidłowości oraz o wyjaśnienie przyczyn ich powstania. Kontrolowany przedstawił stosowne wyjaśnienia w tym zakresie w piśmie z 15 kwietnia 2016 r., opierając się na informacjach otrzymanych od

dostawców zakwestionowanych produktów. W piśmie tym zapewnił również, że podejmie we własnym zakresie niezwłocznie starania zmierzające do ustalenia właściwej treści etykiet dotyczących produktów dostarczanych przez dostawców i wytwarzanych przez producentów pochodzących z innego terytorium Unii Europejskiej niż Polska, wprowadzając jednocześnie dodatkową kontrolę przed kolejnymi dostawami tych produktów do sieci sklepów „Netto”.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 28 kwietnia 2016 r., Śląski WIIH zawiadomił ww. przedsiębiorcę, zwanego dalej „stroną”, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych czterech ww. partii wyrobów czekoladowych o łącznej wartości 224,66 zł, informując przy tym o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Ponadto, odrębnym pismem z 28 kwietnia 2016 r. wezwał ją do przekazania pisemnego oświadczenia o przynależności do grupy mikroprzedsiębiorców, małych, średnich lub pozostałych przedsiębiorców, w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a także deklaracji podatkowej albo pisemnego oświadczenia wskazującego na wielkość obrotów i przychodu osiągniętych w poprzednim roku obrotowym.

Strona przekazała żądane informacje za rok 2015 w piśmie z 9 maja 2016 r., w którym oświadczyła również, że należy do grupy pozostałych przedsiębiorców. Ponadto, w piśmie tym strona wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej, wskazując ma niski stopień szkodliwości czynu, niewielki zakres naruszenia oraz brak stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności spółki. Dodała, że spółka podjęła działania zaradcze nakierowane na uniknięcie podobnych sytuacji w przyszłości.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 20 maja 2016 r. (doręczoną stronie 3 czerwca 2016 r.), Śląski WIIH wymierzył stronie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 700 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych przedmiotowych produktów.

Pismem z 15 czerwca 2016 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego 16 czerwca 2016 r.), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie w całości i umorzenie przedmiotowego postępowania. Jej zdaniem, zaskarżona decyzja narusza interes strony i pozostaje w sprzeczności z szeregiem przepisów prawa zarówno krajowego, jak i unijnego. Podniosła, że decyzja ta nie może się ostać, gdyż:

- 1) strona nie jest podmiotem wprowadzającym artykuły rolno-spożywcze do obrotu, w rozumieniu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej;
- 2) przepis art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 określa podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności, którym nie jest strona;
- 3) organ pierwszej instancji nie podjął ustaleń co do daty produkcji i etykietowania zakwestionowanych produktów, w szczególności, czy doszło do tego przed, czy po

dniu 13 grudnia 2014 r., pozwalających na stwierdzenie, czy przepisy rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w ogóle znajdują zastosowanie w odniesieniu do tych produktów;

- 4) organ pierwszej instancji w stosowaniu przepisów prawa dotyczącego przekazywania konsumentom informacji na temat żywności wykroczył poza zakres zharmonizowany w sposób szczególny rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011, co jest niedopuszczalne w świetle art. 38 tego rozporządzenia.

Pismem z 6 lipca 2016 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, w myśl art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W świetle art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej – importer danego środka na rynek Unii Europejskiej. Jak wynika z tego artykułu, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (ust. 2), a bez uszczerbku dla tego przepisu, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione (ust. 5).

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy

oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Wymagania dotyczące oznaczania składników alergennych zostały określone w art. 21 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Przepisy te stanowią, że bez uszczerbku dla przepisów przyjętych na mocy art. 44 ust. 2 dane szczegółowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), tj. wszelkie substancje lub produkty powodujące alergie lub reakcje nietolerancji wymienione w załączniku II, spełniają następujące wymogi: są oznaczane w wykazie składników zgodnie z zasadami określonymi w art. 18 ust. 1 z dokładnym odniesieniem do nazwy substancji lub produktu wymienionego w załączniku II (lit. a), a ponadto nazwa ta jest podkreślona za pomocą pisma wyraźnie odróżniającego ją od reszty wykazu składników, np. za pomocą czcionki, stylu lub koloru tła (lit. b). Dodać należy, że w załączniku II do tego rozporządzenia wymieniono m.in. soję (pkt 6) i mleko (pkt 7). Jak wynika z przywołanego powyżej art. 18 ust. 1, wykaz składników rozpoczyna się lub jest poprzedzony właściwym nagłówkiem, który składa się z wyrazu „składniki” lub zawiera ten wyraz. Obejmuje on wszystkie składniki środka spożywczego, w malejącej kolejności ich masy w momencie użycia składników przy wytwarzaniu tego środka spożywczego.

Wymagania dotyczące oznaczania ilościowego składników zostały określone w art. 22 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Przepisy te stanowią, że oznaczenie ilości składnika lub kategorii składników użytych do wytwarzania lub przygotowania danego środka spożywczego jest obowiązkowe, gdy dany składnik lub dana kategoria składników: występują w nazwie środka spożywczego lub są zwykle kojarzone z tą nazwą przez konsumenta (lit. a); są podkreślone w etykietowaniu słownie, obrazowo lub graficznie (lit. b); lub są istotne w celu scharakteryzowania danego środka spożywczego i odróżnienia go od produktów, z którymi mógłby być mylony ze względu na jego nazwę lub wygląd (lit. c).

Wymagania dotyczące oznaczania daty minimalnej trwałości lub terminu przydatności do spożycia oraz warunków przechowywania żywności zostały określone w załączniku X do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Przepisy te stanowią, że:

- data minimalnej trwałości jest oznaczana następująco: poprzedza ją sformułowanie: „Najlepiej spożyć przed ...”, gdy data zawiera oznaczenie dnia, „Najlepiej spożyć przed końcem ...”, w innych przypadkach (pkt 1 lit. a) oraz sformułowaniom tym towarzyszy: sama data, albo odesłanie do miejsca, gdzie data jest podana w etykietowaniu. W razie potrzeby po tych danych szczegółowych następuje opis warunków przechowywania, które muszą być przestrzegane, aby produkt mógł być przechowywany przez określony okres (pkt 1 lit. b);
- termin przydatności do spożycia jest oznaczany następująco: poprzedza go sformułowanie „Należy spożyć do ...”(pkt 2 lit. a) oraz sformułowaniu temu towarzyszy: sama data, albo odesłanie do miejsca, gdzie data jest podana w etykietowaniu. Po tych danych szczegółowych następuje opis warunków przechowywania, które muszą być przestrzegane (pkt 2 lit. b).

Wymagania dotyczące sposobu określania niektórych składników nazwą kategorii, wraz z podaniem ich szczegółowej nazwy lub numeru E zostały określone w załączniku VII część C do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Przepisy te stanowią, że bez uszczerbku dla

art. 21 dodatki do żywności i enzymy spożywcze inne niż określone w art. 20 lit. b), należące do jednej z kategorii wymienionych w niniejszej części, muszą być oznaczone nazwą tej kategorii (określającej funkcję technologiczną), po której podana jest ich szczegółowa nazwa lub, jeśli jest to właściwe, numer E. Jeżeli składnik należy do więcej niż jednej z kategorii, należy oznaczyć kategorię właściwą dla zasadniczej funkcji składnika w przypadku danego środka spożywczego. Rodzaje funkcji pełnionej przez dodatki do żywności zostały określone w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1333/2008, gdzie wymieniono m.in. substancje utrzymujące wilgoć (pkt 18).

Wymagania w zakresie oznakowania wyrobów kakaowych i czekoladowych zostały określone w rozporządzeniu w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych. Rozporządzenie to stanowi w § 11 ust. 2, że zawartość całkowitej suchej masy kakaowej podaje się przy użyciu określenia „masa kakaowa minimum ... %” w oznakowaniu: czekolady sproszkowanej, czekolady do picia, czekolady, czekolady „vermicelli”, czekolady „couverture”, czekolady „Gianduja”, czekolady mlecznej, czekolady mlecznej „vermicelli”, czekolady mlecznej „couverture”, czekolady mleczno-orzechowej „Gianduja”, czekolady śmietankowej, czekolady mlecznej odtłuszczonej, czekolady mlecznej familijnej, czekolady a la taza, czekolady familiar a la taza.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na mocy art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych oraz wielkość jego obrotów i przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie, na podstawie wyników kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do strony przez inspektorów reprezentujących Śląskiego WIIH, stwierdzono, że wprowadzone do obrotu cztery ww. partie wyrobów czekoladowych (tj. czekolady mlecznej, czekolady gorzkiej, czekolady z nadzieniem mleczno-karmelowym i czekoladek z nadzieniem pomarańczowym) o łącznej wartości 224,66 zł, nie odpowiadały jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej, z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie. Zdaniem Prezesa UOKiK ustalenia w tym zakresie nie budzą wątpliwości, jednakże należy zwrócić uwagę, że w przypadku czekolady mlecznej organ pierwszej instancji oceniając sposób uwidocznienia informacji o składniku alergennym, tj. „serwatce w proszku” błędnie stwierdził, że w nazwie tej pominięto określenie wskazujące na źródło pochodzenia alergenu, tj. „z mleka”. Należy podkreślić, że nazwa „serwatka” jest zastrzeżona dla przetworu mlecznego, czyli produktu otrzymywanego wyłącznie z mleka i jest stosowana na wszystkich etapach obrotu, co wprost wynika z przepisów części III załącznika VII do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego

i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz. U. UE L 347 z 20.12.2013 s. 671 z późn. zm.), w szczególności z pkt 2 lit. a) ppkt (i), pkt 5 i 6. Tym samym, dla spełnienia wymagań określonych w art. 21 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 nie było potrzeby wskazywać, że „serwatka w proszku” pochodzi „z mleka”, gdyż nazwa ta wyraźnie odnosi się do tego składnika, istniała zaś konieczność podkreślenia tej nazwy za pomocą pisma wyraźnie odróżniającego ją od reszty wykazu składników, np. za pomocą czcionki, stylu lub koloru tła, co jednak nie miało miejsca w omawianym przypadku, w związku z czym stanowiło podstawę do zakwestionowania przedmiotowej czekolady w tym zakresie.

W opinii Prezesa UOKiK, powyższe ustalenia kontroli wyczerpały znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz uzasadniały wymierzenie stronie kary pieniężnej w wysokości 700 zł.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Wobec powyższego, Śląski WIIH w drodze decyzji z dnia 31 maja 2016 r. wymierzył powyższą karę pieniężną NETTO Sp. z o.o. z siedzibą w Motańcu, tj. przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu przedmiotowe produkty.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona podniosła w pkt 1 odwołania, że zaskarżona decyzja nie może się ostać, gdyż strona nie jest podmiotem wprowadzającym artykuły rolno-spożywcze do obrotu, w rozumieniu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. Strona uważa, że przypisy te wyraźnie stanowią o „wprowadzeniu do obrotu”, rozróżniając przy tym pojęcie „wprowadzenia” od pojęcia „obrotu”. Zaznaczyła, że ustawa ta nie określa pojęcia „wprowadzania do obrotu”, a jedynie definiuje pojęcie „obrotu” w art. 3 pkt 4, jako czynności w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, który z kolei wyjaśnia pojęcie „wprowadzenia na rynek” i wymienia następujące czynności „posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania”. Jej zdaniem, ustawodawca na potrzeby uregulowania kar pieniężnych tworzy autonomiczną definicję „wprowadzenia do obrotu”, rezygnując jednocześnie z bezpośredniego stosowania pojęcia „wprowadzenia na rynek”. W jej ocenie, „wprowadzić” dany produkt do obrotu można tylko raz, ponieważ każda kolejna czynność związana z produktem, a wskazana w art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, oznacza uczestnictwo w obrocie, a nie wprowadzanie do obrotu. Strona stara się wykazać, że za podmiot wprowadzający artykuły rolno-spożywcze do obrotu może zostać uznany jedynie producent zakwestionowanych produktów.

Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej stanowi, że karze pieniężnej określonej w tym przepisie podlega każdy, kto wprowadza do obrotu nieodpowiadające jakości handlowej artykuły rolno-spożywcze. Pojęcie „obrotu” zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 4 tej ustawy, jako czynności w rozumieniu

art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, czyli czynnością jest „wprowadzenie na rynek”, które oznacza posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania. Tym samym, należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że w prawie żywnościowym pojęcie „wprowadzania do obrotu” dotyczy każdego etapu obrotu i nie jest zawężone – wbrew przekonaniu strony – jedynie do pierwszego wprowadzenia na rynek. Wniosek ten znajduje poparcie również w treści art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 i art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, które stanowią o obowiązkach podmiotów działających na rynku spożywczym. W niniejszej sprawie, strona – co nie jest przez nią kwestionowane – wskazane w decyzji organu pierwszej instancji produkty posiadała w celu sprzedaży, a więc wprowadziła do obrotu, co skutkowało wymierzeniem jej kary pieniężnej z tego tytułu.

Odmienne niż stara się wykazać strona w odwołaniu, dokonana przez organ pierwszej instancji wykładnia pojęcia „wprowadzającego do obrotu”, w rozumieniu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, nie budzi wątpliwości i pozwala na przyjęcie, że za podmiot ten należy uznać każdego, kto dokonuje czynności określonych w art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, a więc także sprzedawcę detalicznego, co jest zgodne z ugruntowaną linią orzeczniczą (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 7 kwietnia 2014 r. sygn. akt VI SA/Wa 1850/13 i z 13 listopada 2014 r. sygn. akt VI SA/Wa 879/14).

Tymczasem, argumentacja strony zawarta w odwołaniu wskazuje, iż odwołuje się ona do wykładni systemowej pojęcia „wprowadzającego do obrotu”, wykraczając poza przepisy prawa żywnościowego, co jest nie do zaakceptowania. Prawo żywnościowe jest bowiem na tyle specyficzną dziedziną prawa, że sięganie, celem ustalenia znaczenia jego pojęć, do ich rozumienia na gruncie innych dziedzin prawa, takich jak np. prawo własności przemysłowej, może prowadzić do wypaczenia ich sensu. Tak daleko idąca wykładnia systemowa pomija specyfikę regulacji prawa żywnościowego i ich celu, który wyraża się w zapewnieniu nadzoru nad żywnością, a tym samym ochrony konsumentów na każdym etapie obrotu nią.

Wobec powyższego, należy stwierdzić, że organ pierwszej instancji słusznie uznał, iż strona jest podmiotem wprowadzającym do obrotu przedmiotowe produkty.

Strona podniosła w pkt 2 odwołania, że przepis art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 określa podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności, którym nie jest strona. Strona uważa, że tylko podmiot, który pod własną firmą wprowadza na rynek dany produkt, czyli – co do zasady – producent lub importer, a inaczej mówiąc – podmiot, który posiada środki i prowadzi działalność skoncentrowaną na danym rodzaju produktu, powinien być uznany za podmiot odpowiedzialny za informacje i treści zawarte na etykiecie produktu. Jej zdaniem, odmienna interpretacja tego zagadnienia skutkowałaby obciążeniem sprzedawcy detalicznego odpowiedzialnością za okoliczności, na które nie ma on wpływu, a w praktyce wymagałoby to od niego przeprowadzania badań laboratoryjnych każdego rodzaju zakupionego od dostawcy produktu, niezależnie od skali prowadzonej przezeń działalności, co pozostaje w sprzeczności z zasadą proporcjonalności. Zaznaczyła, że badania laboratoryjne poszczególnych składników produktu zawierają pewien

margines niepewności i margines błędu, co w przypadku konieczności weryfikacji składu danego produktu na każdym etapie obrotu nim doprowadziłoby do sparaliżowania wymiany gospodarczej z uwagi na różnice w wynikach u poszczególnych jego uczestników.

Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej – importer danego środka spożywczego na rynek Unii Europejskiej, oraz że podmiot ten zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych, co wprost wynika z art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. Z artykułu tego wynika także, że bez uszczerbku dla ust. 2-4, podmioty działające na rynku spożywczym – a takim jest strona – zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione (ust. 5). Przepis ten jest jednocześnie spójny z treścią art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w świetle którego, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 25 czerwca 2015 r. sygn. akt II GSK 1149/14).

Z powyższego wynika, że obowiązek zapewnienia zgodności środków spożywczych z przepisami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej oraz upewnienia się, że wymagania te są spełnione, spoczywa nie tylko na producencie lub importerze, ale także na sprzedawcy detalicznym. Jedną z zasad prawa żywnościowego jest to, że jeżeli stwierdzone w wyniku kontroli nieprawidłowości powstały na wcześniejszym etapie obrotu, to powinny zostać wyeliminowane na następnych etapach, tak, aby konsumenci mogli otrzymać produkty zgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

Należy podkreślić, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, który wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie ustalone, iż wprowadził do obrotu (niezależnie czy świadomie, czy nieświadomie) nieodpowiadające jakości handlowej artykuły rolno-spożywcze, podlega karze pieniężnej określonej w tym przepisie. Jak potwierdza judykatura, odpowiedzialność określona w tym przepisie ma charakter obiektywny, a przesłanką jej przyjęcia jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu. Zatem samo stwierdzenie – udowodnienie faktu wprowadzania do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej produktów jest przesłanką wystarczającą do nałożenia stosownej kary, która jest karą administracyjną. Nie ma przy tym znaczenia, na którym etapie stwierdzona nieprawidłowość powstała (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 4 kwietnia 2014 r. sygn. akt VI SA/Wa 2879/13 i z 10 marca 2015 r. VI SA/Wa 2214/14).

Okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, że nie miała ona wpływu na oznakowanie przedmiotowych produktów, ani też nie wprowadziła ich na rynek pod własną firmą, nie może – wbrew przekonaniu strony – przesądzić o wyłączeniu jej odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa żywnościowego. Strona, jako profesjonalista na rynku była zobowiązana do znajomości i przestrzegania przepisów prawa związanych z wykonywaną przez nią działalnością. Istotny jest także fakt, że stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły oznakowania produktów, a więc były możliwe do wykrycia przez stronę w trakcie zwykłych czynności kontrolnych podejmowanych przy odbiorze towaru od dostawcy i nie wymagały od niej przeprowadzenia badań laboratoryjnych. Zatem, o ile można przychylić się do poglądu strony wyrażonego w odwołaniu, że przeprowadzanie badań laboratoryjnych każdego rodzaju zakupionego od dostawcy produktu byłoby warunkiem trudnym do spełnienia, o tyle należy przyjąć, iż sprawdzenie jego oznakowania, nie wykraczałoby poza możliwości strony.

Wobec powyższego, należy stwierdzić, że organ pierwszej instancji słusznie uznał, iż strona ponosi odpowiedzialność za wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych przedmiotowych produktów, a więc wymierzenie jej kary z tego tytułu było zasadne.

Strona podniosła w pkt 3 odwołania, że organ pierwszej instancji nie podjął ustaleń co do daty produkcji i etykietowania zakwestionowanych produktów, w szczególności, czy doszło do tego przed, czy po dniu 13 grudnia 2014 r., pozwalających na stwierdzenie, czy przepisy rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 w ogóle znajdują zastosowanie w odniesieniu do tych produktów.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe zarzuty są niezasadne. Nie ulega wątpliwości, że przepisy rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, na podstawie których zakwestionowano cztery ww. partie wyrobów czekoladowych, takie jak: art. 18 ust. 1, art. 21 ust. 1 lit. a) i b), art. 22 ust. 1 lit. a) i b), załącznik X i załącznik VII część C, stosuje się od 13 grudnia 2014 r., przy czym środki spożywcze wprowadzone na rynek lub opatrzone etykietą przed tą datą, które nie spełniają wymogów niniejszego rozporządzenia, mogą pozostawać w obrocie do czasu wyczerpania ich zapasów, co wprost wynika z art. 55 i art. 54 ust. 1 tego rozporządzenia. Tym niemniej, należy zauważyć, że podobne, z wyjątkiem wymagań określonych w art. 21 ust. 1 lit. b), wymagania w zakresie oznakowania środków spożywczych istniały w poprzednich uregulowaniach prawnych. Jak wynika z protokołu kontroli z 29 stycznia 2016 r., przedmiotowe produkty były oznaczone datami ważności, tj. „30/06/2017” (czekolada mleczna), „najlepiej spożyć przed: 12.01.2017” (czekolada gorzka), „najlepiej spożyć przed: 31.05.2016” (czekolada z nadzieniem mleczno-karmelowym) i „02/2017” (czekoladki z nadzieniem pomarańczowym). Należy wskazać, w aktach sprawy znajduje się oświadczenie kontrolowanego z 27 stycznia 2016 r., przesłane drogą elektroniczną, z którego wynika, iż zakwestionowane produkty zostały dostarczone do magazynów w dniach odpowiednio: 19 października, 16 marca, 26 października i 14 grudnia 2015 r. Należy zatem uznać, że produkty te zostały wprowadzone przez stronę do obrotu w trakcie obowiązywania nowych przepisów, co oznacza, że strona winna była zweryfikować prawidłowość ich oznakowania na gruncie nowych przepisów albo posiadać odpowiednią dokumentację, wskazującą, iż

produkty te na wcześniejszym etapie dystrybucji zostały wprowadzone do obrotu przed dniem 13 grudnia 2014 r. lub zostały opatrzone etykietą przed tą datą.

Należy podkreślić, że przepis przejściowy zawarty w art. 54 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 daje możliwość pozostawienia środków spożywczych po wejściu w życie tego rozporządzenia, niezgodnych z tym rozporządzeniem, tylko wtedy, gdy zostały one wprowadzone do obrotu lub opatrzone etykietą przed dniem 13 grudnia 2014 r. Pojęcie wprowadzenia do obrotu (na rynek) należy przy tym rozumieć zgodnie z treścią art. 2 lit. a) tego rozporządzenia. Jak wykazano powyżej, strona wprowadziła do obrotu przedmiotowe produkty w trakcie obowiązywania nowych przepisów, w związku z czym chcąc uzasadnić nieprawidłowe oznakowanie okresem przejściowym winna była w trakcie kontroli okazać kontrolującą dokumentację dotyczącą daty wprowadzenia ich do obrotu na wcześniejszym etapie dystrybucji lub daty opatrzenia ich etykietą, czego jednak nie uczyniła w niniejszej sprawie. Tym samym, zarzut strony podniesiony w odwołaniu, że organ pierwszej instancji nie podjął ustaleń co do daty produkcji i etykietowania zakwestionowanych produktów, jest całkowicie niezasadny, zważywszy dodatkowo na fakt, iż produkty te w dniu kontroli posiadały odległe daty ważności (tj. 30.06.2017 r., 12.01.2017 r., 31.05.2016 r. i 02.2017 r.), oraz że ich oznakowanie, poza pewnymi wyjątkami, było niezgodne również ze „starymi” analogicznymi przepisami.

Strona podniosła w pkt 4 odwołania, że organ pierwszej instancji w stosowaniu przepisów prawa dotyczącego przekazywania konsumentom informacji na temat żywności wykroczył poza zakres zharmonizowany w sposób szczególny rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011, co jest niedopuszczalne w świetle art. 38 tego rozporządzenia.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe zarzuty są niezasadne. Należy zauważyć, że przepis art. 38 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 stanowi, że w odniesieniu do kwestii harmonizowanych w szczególności tym rozporządzeniem państwa członkowskie nie mogą przyjmować ani utrzymywać w mocy przepisów krajowych, chyba że zezwala na to prawo Unii Europejskiej. Przepisy krajowe nie mogą powodować utrudnień dla swobodnego przepływu towarów, w tym dyskryminacji środków spożywczych z innych państw członkowskich (ust. 1), a bez uszczerbku dla art. 39 państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy krajowe w odniesieniu do kwestii, które nie zostały zharmonizowane w szczególności tym rozporządzeniem, pod warunkiem że nie zakazują one, nie utrudniają ani nie ograniczają swobodnego przepływu towarów, które są zgodne z tym rozporządzeniem (ust. 2). Należy zaznaczyć, że przepis § 11 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych, na podstawie którego zakwestionowano cztery ww. partie wyrobów czekoladowych, odnosi się do kwestii niezharmonizowanych w szczególności tym rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011. Przepis ten wdraża postanowienia dyrektywy 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 czerwca 2000 r. odnoszącej się do wyrobów kakaowych i czekoladowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. U. UE L 197 z 3.8.2000 s. 19 z późn. zm.) i zgodnie z nimi wymaga, aby w oznakowaniu przedmiotowych produktów była podana informacja o zawartości całkowitej

suchej masy kakaowej przy użyciu określenia „masa kakaowa minimum ... %”. Zatem to, że obowiązek podawania tej informacji wynika z przepisów prawa krajowego, a nie z przepisów rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 nie może – wbrew przekonaniu strony – wyłączyć jej odpowiedzialności za niepodanie lub nieprawidłowe podanie tej informacji, co jednoznacznie wynika z art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 i art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.

Prezesa UOKiK zauważa, że w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji był uprawniony do wymierzenia stronie kary w granicach określonych przepisem art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, a więc w wysokości od 500 zł do 1123,3 zł (5 x 224,66 zł), gdzie górna jej granica stanowi pięciokrotną wartość korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych czterech ww. partii wyrobów czekoladowych o łącznej wartości 224,66 zł.

Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że ustalając wysokość powyższej kary, organ pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny wszystkich przesłanek wymienionych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, takich jak: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych oraz wielkość jego obrotów i przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych, co znajduje swój wyraz w uzasadnieniu do zaskarżonej decyzji.

Zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie produkty odpowiadające jakości handlowej, a także spełni ona swoją funkcję prewencyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań określonych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w świetle których, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie przedmiotowego postępowania, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kar pieniężnych na gruncie ustawy o jakości handlowej.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec

powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm.).

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski